

บทที่ 6

การเชื่อมโยงความในใจของเด็กรไทยที่เติบโต ในครอบครัวปกติและในสถานสงเคราะห์

บทนี้รายงานผลการศึกษาคือการเชื่อมโยงความในใจของเด็กรไทยที่เติบโตในครอบครัวปกติ (จำนวน 15) และเด็กรไทยที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ (จำนวน 15 คน) เพื่อแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างกันของการใช้การเชื่อมโยงความในใจแต่ละกลุ่มสิ่งแวดล้อมของเด็กร ผลการวิเคราะห์บทนี้จะรายงานใน 2 ประเด็น คือ

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละและความแตกต่างของการเชื่อมโยงความ
2. แสดงลักษณะของการเชื่อมโยงความในใจมากที่สุดของเด็กรไทยที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

ผู้วิจัยจะอภิปรายในประเด็นทั้งสองไปพร้อมกันด้วยการนำเสนอตารางพร้อมทั้งแทรกตัวอย่างประกอบ นอกจากนี้เพื่อให้การวิเคราะห์เกิดความชัดเจนจึงได้มีการนำข้อมูลมาทดสอบทางสถิติแบบ T-test ร่วมด้วย (ซึ่งค่าทางสถิติที่ได้จะเป็นค่า t ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ในส่วนของการเปรียบเทียบความแตกต่างในภาพรวมจากการเชื่อมโยงความของเด็กรไทยที่เติบโตในครอบครัวปกติกับเด็กรไทยที่เติบโตในสถานสงเคราะห์เมื่อทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ความแตกต่างในการเชื่อมโยงความโดยรวมทั้ง 5 ประเภท ในเด็กรทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ (t (df) = 2.223 (58), p = 0.03) ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าเด็กรไทยที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการใช้การเชื่อมโยงความในใจ ส่วนการวิเคราะห์แยกในแต่ละประเภททั้ง 5 ประเภทมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. การอ้างถึง

จากการแสดงผลตามตารางที่ 6.1 จากการวิเคราะห์ในด้านการอ้างถึงพบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กรไทยที่เติบโตในครอบครัวปกติและสถานสงเคราะห์ การอ้างถึงที่พบในกลุ่มเด็กรไทยที่เติบโตในครอบครัวปกติมีความถี่ของการใช้ 428 ครั้ง มากกว่าเด็กรไทยที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ซึ่งพบ 289 ครั้ง และเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กรที่ใช้การอ้างถึงทั้งสองกลุ่มมาทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ความแตกต่างในการเชื่อมโยงความ

ประเภทการอ้างถึง ในเด็กทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(58) = -1.839, p = 0.041$) ดังนั้นกล่าวได้ว่าเด็กที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันจะมีปริมาณการใช้การอ้างถึงที่ต่างกัน

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มพบว่า เด็กอายุ 4-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การอ้างถึงมากที่สุดอันดับแรกเหมือนกันทั้งในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ คือ การใช้สุญญรูปสรรพนาม (ร้อยละ 37.9 และร้อยละ 40.8 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6.1

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการใช้การอ้างถึงแยกตามกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

การเชื่อมโยงความ ประเภทการอ้างถึง	กลุ่มเด็ก ครอบครัวปกติ		กลุ่มเด็ก สถานสงเคราะห์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.การอ้างถึงบุรุษสรรพนาม				
(1.1) การใช้บุรุษสรรพนาม	125	29.2	78	27.0
(1.2) การใช้คำนามเป็นสรรพนาม				
1.2.1 การใช้คำเรียกญาติ	67	15.6	29	10.0
1.2.2 การใช้ชื่อเฉพาะบุคคล	7	1.6	9	3.1
1.2.3 การใช้คำแสดงมิตรภาพ	5	1.2	0	0.0
1.2.4 การใช้ชื่ออาชีพ	19	4.4	20	6.9
1.2.5 การใช้ชื่อตำแหน่ง	10	2.3	0	0.0
(1.3) การใช้สุญญรูปสรรพนาม	162	37.9	118	40.8
(1.4) การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ				
1.4.1 การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของด้วย สรรพนาม	4	0.9	0	0.0
รวม	399	93.1	254	87.8
2.การอ้างถึงด้วยการบ่งชี้				
(2.1) การอ้างถึงด้วยการบ่งชี้ตัวแสดงหรือบุคคล	19	4.4	33	11.4
(2.2) การอ้างถึงด้วยการบ่งชี้สภาพแวดล้อม	4	0.9	2	0.7
รวม	23	5.3	35	12.1
รวมทั้งหมด	428*	100	289*	100

จะเห็นได้ว่าเด็กมีความถี่ในการใช้สุญญรูปสรรพนามมากกว่าชนิดอื่น ตัวอย่างของการใช้สุญญรูปสรรพนามของเด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 48 “...เหยี่ยวตัวนั้น มัน¹บินกินลูกแกะ (O)⁽¹⁾ บินแล้ว (O)⁽¹⁾ ก็กินบินแล้ว (O)⁽¹⁾ ก็กิน แล้วกาที่บินเขา²เห็นก็อยากทำบ้างมันก็ทำบ้าง (O)⁽²⁾ บินไปจิกแกะแต่ (O)⁽²⁾ ติดชนแกะออกไม่ได้...”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 5 ปี 6 เดือน เรื่องจากเล่านิทาน)

จากตัวอย่าง “(O)” เป็นการใช้สุญญรูปสรรพนาม เพื่อไม่ปรากฏรูปภาษาในการอ้างถึง 2 คำ คือ คำว่า “มัน” กับ “เขา” ซึ่งกล่าวถึงตัวละคร คือ เหยี่ยว กับ กา

ตัวอย่างที่ 49 “นกบินไปดูเหยี่ยวเห็นแล้วเลยทำตามเห็นเหยี่ยวบินมาจับแกะเอาไปกินมัน¹ก็ว่า (O)⁽¹⁾ จะทำตามพอคนที่ไผ่แกะไม่อยู่มันก็เลยบินไปจับแกะแต่แกะตัวหนักอะ (O)⁽¹⁾ เลยจับไม่ไหวแถมขาพันอีกพอ...”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ อายุ 5 ปี 3 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง เด็กได้ใช้สุญญรูปสรรพนามในสองตำแหน่ง โดยใช้ “(O)” เพื่อไม่ปรากฏรูปภาษาในการอ้างถึงคำว่า “มัน”

2. การละ

จากตารางที่ 6.2 พบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและสถานสงเคราะห์ทำให้เห็นว่า การละที่พบในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติมีความถี่ของการใช้ 224 ครั้ง มากกว่าเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ซึ่งพบ 104 ครั้ง จากผลดังกล่าวเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การละทั้งสองกลุ่มมาทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเภทการละในเด็กทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(58) = 4.697, p = 0.000$) ดังนั้น เด็กที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันอย่างนี้จะส่งผลต่อปริมาณการใช้การละในเรื่องเล่า

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มจะแสดงให้เห็นว่า เด็กอายุ 4-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การละมากที่สุดอันดับแรกเหมือนกันทั้งในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ คือ การละหน่วยนามในตำแหน่งประธาน (ร้อยละ 50 และร้อยละ 50 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6.2

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการใช้การละ
แยกตามกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

การเชื่อมโยงความ ประเภทการละ	กลุ่มเด็ก ครอบครัวปกติ		กลุ่มเด็ก สถานสงเคราะห์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
2.1 การละหน่วยนาม				
(2.1.1) การละหน่วยนามในตำแหน่ง ประธาน	112	50.0	52	50.0
(2.1.2) การละหน่วยนามในตำแหน่งกรรม	41	18.3	23	22.1
รวม	153	68.3	75	72.1
2.2 การละหน่วยกริยา				
(2.2.1) การละหน่วยกริยาในตำแหน่ง คำกริยาช่วย	46	20.5	15	14.4
รวม	46	20.5	15	14.4
2.3 การละหน่วยอนุพากย์หรือประโยค				
(2.3.1) การละหน่วยอนุพากย์หรือประโยค ในบทสนทนาเชิงถาม-ตอบ	25	11.2	14	13.5
รวม	25	11.2	14	13.5
รวมทั้งหมด	224*	100	104*	100

จะเห็นได้ว่าเด็กมีความถี่ในการใช้การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานมากกว่าชนิดอื่น ตัวอย่างของการใช้การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของเด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 50 “กา¹บินอยู่ ๐⁽¹⁾ เห็นนกตัวนี้ กินแคะ ๐⁽¹⁾ กินแคะบ้าง คนเลี้ยงแคะไม่อยู่ ๐⁽¹⁾ ลองทำตามบ้างพอมันบินไปหยิบแคะแคะก็คิดว่า ๐⁽¹⁾ แคะไม่ออกคนเลี้ยงแคะก็กลับ...”

(เด็กครอบครัวปกติ 4อายุ 4ปี เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง เด็กในครอบครัวปกติใช้ “๐” เป็นการละหน่วยนามในตำแหน่งประธานคือคำว่า “กา” ทั้งสี่ตำแหน่ง

ตัวอย่างที่ 51 “ก็มีนกกา¹ อะ $\emptyset$ ⁽¹⁾ กำลังจ้องไอ้ตัวนี้ตัวอะไรอะ $\emptyset$ ⁽¹⁾ ก็เห็นก็เลยจะทำตาม แล้ววันหนึ่งคนเฝ้า² ก็ไม่อยู่ $\emptyset$ ⁽²⁾ ไปไหนไม่รู้มันก็บินไปหาแกะ...”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ อายุ 4 ปี 3 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง เด็กในสถานสงเคราะห์ใช้ “ $\emptyset$ ” เป็นการละหน่วยนามในตำแหน่งประธาน คือคำว่า “นกกา” ทั้งสองตำแหน่ง และในคำว่า “คนเฝ้า” หนึ่งตำแหน่ง

3. การซ้ำ

ตารางที่ 6.3 ในด้านการซ้ำพบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและสถานสงเคราะห์ การซ้ำที่พบในกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีความถี่ของการใช้ 353 ครั้ง มากกว่าเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติซึ่งพบ 321 ครั้ง จากผลดังกล่าวเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การซ้ำทั้งสองกลุ่มมาทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเกศการซ้ำทั้งสองกลุ่มไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ไม่ว่าจะกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติหรือกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ จะไม่ส่งผลต่อการใช้การซ้ำในการเล่าเรื่อง

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มจะแสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของการใช้การซ้ำมากที่สุดอันดับแรกในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและในสถานสงเคราะห์ คือ การใช้การซ้ำรูปทั้งหมด (ร้อยละ 39.9 และร้อยละ 30.9 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6.3

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการใช้การซ้ำ
แยกตามกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

การเชื่อมโยงความ ประเภทการซ้ำ	กลุ่มเด็ก ครอบครัวปกติ		กลุ่มเด็ก สถานสงเคราะห์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
3.1 การซ้ำรูป				
(3.1.1) การซ้ำรูปทั้งหมด	128	39.9	109	30.9
(3.1.2) การซ้ำบางส่วน	94	29.3	108	30.6
รวม	222	69.2	217	61.5
3.2 การซ้ำโครงสร้าง	70	21.8	106	30.0
รวม	70	21.8	106	30.0
3.3 การซ้ำความหมาย	29	9.0	30	8.5
รวม	29	9.0	30	8.5
รวมทั้งหมด	321	100	353	100

จะเห็นได้ว่าเด็กมีความถี่ในการใช้การซ้ำรูปทั้งหมดมาก ตัวอย่างของการใช้การซ้ำรูปทั้งหมดของเด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 52 “ลูกดูหนังแล้วก็ดูการ์ตูน¹ แล้วก็ลุกแล้วออกไปเรียกเพื่อนมาเล่น² แล้วก็เล่น⁽²⁾ เกมสก็กลับมากินข้าวเดินเล่นกับเพื่อนที่โคก มาถึงมาดูการ์ตูน⁽¹⁾...”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 6 ปี 6 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กครอบครัวปกติมีรูปภาพที่เป็นลักษณะของการซ้ำรูปทั้งหมดอยู่สองคำ นั่นคือ คำว่า “การ์ตูน” และ “เล่น” จะสังเกตได้ว่าในคำว่า “การ์ตูน” จะเป็นคำนามที่อยู่ในตำแหน่งกรรมของประโยค ส่วนในคำว่า “เล่น” เป็นการซ้ำรูปทั้งหมดที่อยู่ในตำแหน่งของกริยา

ตัวอย่างที่ 53 “ตื่นนอนมาก็มึ่แปรงฟันหนูก็อาบน้ำแล้วก็ไปกินข้าวที่กลาง โรงอาหาร¹ เพราะวันนี้มีคนมาจัดงานเลี้ยงในโรงอาหาร⁽¹⁾ และเขาก็มาเลี้ยงข้าวต้ม...”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ อายุ 6 ปี 5 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กในสถานสงเคราะห์ใช้การซ้ำรูปทั้งหมดในคำศัพท์ว่า “โรงอาหาร” สังเกตได้ว่าในคำซ้ำดังกล่าวเป็นคำนามที่ทำหน้าที่ในตำแหน่งบุพบท บอกลักษณะที่ในทั้งสองคำเหมือนกัน

4. การเชื่อม

จากตารางที่ 6.4 ด้านการเชื่อม เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและสถานสงเคราะห์ทำให้เห็นว่า การเชื่อมที่พบในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติมีความถี่ของการใช้ 712 ครั้ง มากกว่าเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ซึ่งพบ 653 ครั้ง จากผลดังกล่าวเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การเชื่อมทั้งสองกลุ่มมาทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเกทการเชื่อมในเด็กทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(58) = 2.206, p = 0.031$) ดังนั้น เด็กที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อปริมาณการใช้การเชื่อมในการเล่าเรื่อง

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มพบว่า มีค่าเฉลี่ยของการใช้การเชื่อมมากที่สุดอันดับแรกเหมือนกันทั้งในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ คือ การเชื่อมแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูล (ร้อยละ 16.2 และร้อยละ 15.8 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6.4

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการใช้การเชื่อมโยง
แยกตามกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

การเชื่อมโยงความ ประเภทการเชื่อมโยง	กลุ่มเด็ก ครอบครัวปกติ		กลุ่มเด็ก สถานสงเคราะห์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
4.1 การเชื่อมโยงแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูล	115	16.2	103	15.8
4.2 การเชื่อมโยงแสดงการเปรียบเทียบ	51	7.2	66	10.1
4.3 การเชื่อมโยงแสดงความสัมพันธ์แบบตรงกันข้าม	66	9.3	50	7.7
4.4 การเชื่อมโยงเพื่อแสดงตัวอย่าง	24	3.4	14	2.1
4.5 การเชื่อมโยงเพื่อแสดงความเป็นเหตุ	76	10.7	80	12.3
4.6 การเชื่อมโยงเพื่อแสดงความเป็นผล	70	9.8	77	11.8
4.7 การเชื่อมโยงเพื่อแสดงวัตถุประสงค์	26	3.7	31	4.7
4.8 การเชื่อมโยงแสดงลำดับเวลาและเหตุการณ์	104	14.6	81	12.4
4.9 การเชื่อมโยงแสดงการเปลี่ยนเรื่องหรือความคิด	103	14.5	88	13.5
4.10 การเชื่อมโยงแสดงความต่อเนื่องหรือขยายความ	77	10.8	63	9.6
รวมทั้งหมด	712*	100	653*	100

จะเห็นได้ว่าเด็กมีความถี่ในการใช้การเชื่อมโยงแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูลกันมาก ตัวอย่างของการเชื่อมโยงแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูลกันของเด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 54 “วันหนึ่งมีกามองเหยี่ยวกินแกะเลยอยากทำตามบ้างพอมันลองทำบ้าง มันก็บินไปติดขนแกะแล้วเจ้าของเขาก็มาเห็น และ¹จับมันตัดปีกแล้วก็เอาไปให้ลูกเล่นลูกถามว่าอะไรตัวอะไร พ่อก็บอกนี่คือเจ้ากาและ²มันจะกินแกะของเรา”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 5 ปี 10 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง เด็กครอบครัวปกติใช้ “และ” ในสองตำแหน่ง เพื่อเชื่อมโยงแสดงการเพิ่มเติมข้อมูล กล่าวคือในเหตุการณ์แรกกล่าวถึง “...เจ้าของเขาก็มาเห็น” หลังจากนั้นจึงเพิ่มข้อมูลอีกเหตุการณ์หนึ่งด้วยการเชื่อมคำว่า “และ” ลงไปหน้า “...จับมันตัดปีก” ซึ่งเป็นประโยคที่ให้

ข้อมูลเพิ่มสอดคล้องกับเหตุการณ์แรก อีกหนึ่งเหตุการณ์คือ “พ่อก็บอกนี่คือเจ้ากา...” และเชื่อมกับเหตุการณ์ “...มันจะกินแกะของเรา”

ตัวอย่างที่ 5.5 “ก็กำมันบินมอดดูเหยี่ยว และมันบินวนๆอยู่มันดูอยู่เห็นเหยี่ยวบินไปจับแกะได้มันเลยอยากทำบ้างพอดีคนเลี้ยงแกะเขาก็ไม่อยู่มันเลยแอบบินไปจับแกะแต่แกะหนี่มากยกไม่ไหวแล้วเขาก็...”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 5 ปี 9 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง เด็กในสถานสงเคราะห์ใช้ “และ” เป็นการเชื่อมเพื่อแสดงการเพิ่มเติมข้อมูลด้วยการเพิ่มข้อมูลอีกหนึ่งเหตุการณ์ลงไป กล่าวคือในเหตุการณ์แรกกล่าวถึง “...กำมันบินมอดดูเหยี่ยว” หลังจากนั้นเด็กที่เล่าเรื่องจึงเพิ่มข้อมูลอีกเหตุการณ์หนึ่งด้วยการเชื่อมคำว่า “และ” ลงไปหน้า “มันบินวนๆอยู่” ซึ่งเป็นประโยคที่ให้ข้อมูลเพิ่มสอดคล้องกับเหตุการณ์แรก

5. การเชื่อมโยงคำศัพท์

ตารางที่ 6.5 แสดงผลการวิเคราะห์ในด้านการเชื่อมโยงคำศัพท์พบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและสถานสงเคราะห์ การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่พบในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติมีความถี่ของการใช้ 71 ครั้ง มากกว่าเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ซึ่งพบ 38 ครั้ง จากผลดังกล่าวเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งสองกลุ่มมาทดสอบหาค่าเฉลี่ยความแตกต่างด้วย T-test พบว่า ความแตกต่างในเด็กทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(58) = 4.230, p = 0.000$) ดังนั้น เด็กที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อของการใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์ในเรื่องเล่า

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มจะเห็นว่า มีค่าเฉลี่ยของการใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์มากที่สุดอันดับแรกเหมือนกันทั้งในกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ คือ การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง -ทั่วไป (ร้อยละ 50.7 และร้อยละ 42.1 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6.5

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์
แยกตามกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติและเติบโตในสถานสงเคราะห์

ชนิดการเชื่อมโยงความ ประเภทการเชื่อมโยงคำศัพท์	กลุ่มเด็ก ครอบครัวปกติ		กลุ่มเด็ก สถานสงเคราะห์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
5.1 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำ เฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	36	50.7	16	42.1
5.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำ แสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	16	22.5	11	28.9
5.3 การใช้คำตรงกันข้าม	19	26.8	11	28.9
รวมทั้งหมด	71*	100	38*	100

จะเห็นได้ว่าเด็กมีความถี่การเชื่อมโยงความแบบการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง -ทั่วไปมากที่สุด ตัวอย่างของการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป ของเด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 56 “...แล้วหนูก็อ่านหนังสือที่เยอะๆใหญ่โตมากเลยด้วยหนูอ่านหนังสือการ์ตูน⁽¹⁾ กับหนังสือพิมพ์⁽²⁾ ของแม่ได้หมดแล้วก็ไปหาแม่พาแม่ไปเที่ยว...”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 4 ปี 6 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กครอบครัวปกติใช้คำศัพท์ว่า “หนังสือ” เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำทั่วไป เนื่องจากให้ความหมายโดยทั่วไปไม่ระบุเจาะจงว่าเป็นหนังสือประเภทใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำศัพท์ว่า “หนังสือการ์ตูน” และ “หนังสือพิมพ์” เป็นคำเฉพาะเพราะระบุเจาะจงว่าคุณลักษณะของวัตถุนั้นๆ คือ หนังสือการ์ตูนกับหนังสือพิมพ์ซึ่งมีความแตกต่างกันในชนิดของหนังสือ

ตัวอย่างที่ 57 “หนูเป็นไข้หวัดแล้วก็นอนอยู่บ้าน ทำความสะอาดตัว หนูอาบน้ำแปรงฟัน แล้วก็ไปนั่งเฝ้าพาดูหนังแม่บอก ไม่สบายต้องอยู่บ้าน แต่ก็ไปเล่นกับน้องโม แล้วก็พาน้องโมไป

เล่นร้านเต้าอื่น แล้วก็พาน้องโมกลับบ้านอีก แล้วก็พาน้องโมไปนอนข้างในบ้าน แล้วก็ถอดรองเท้า
เข้าบ้านแล้วเดินกับน้องโมไปโคก ไม่รู้จำได้แค่ไหน”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ อายุ 4 ปี 5 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กในสถานสงเคราะห์ใช้คำศัพท์ว่า “ใช้หวัด” เป็นคำเฉพาะเจาะจง
ระบุว่าเป็นลักษณะอาการหนึ่งของการป่วย ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำศัพท์
ว่า “ไม่สบาย” ที่เป็นคำทั่วไปไม่ได้ระบุคุณลักษณะหรือชนิดของอาการป่วย (คำว่า “แม่” ที่เห็นใน
ตัวอย่างหมายถึง คำที่เด็กในสถานสงเคราะห์เรียกคนดูแลหรือผู้ปกครองของเขา)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

กล่าวโดยสรุป ผลการทดสอบการเชื่อมโยงความของเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติ
ในภาพรวมและในประเด็นย่อย ประเภทการอ้างถึง การละ การเชื่อม การเชื่อมโยงคำศัพท์ มี
ความถี่การใช้มากกว่าการเชื่อมโยงความของเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์และมีนัยสำคัญทาง
สถิติ มีเพียงประเภทของการซ้ำที่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่มสิ่งแวดล้อม ใน
ภาพรวมความถี่ของการใช้การเชื่อมโยงความเมื่อนำจำนวนความถี่ของการเชื่อมโยงความทั้ง 5
ประเภท (ตามตารางที่ 6.1- 6.5) มารวมกันแยกตามกลุ่มสิ่งแวดล้อมที่เด็กเติบโตก็จะชี้ให้เห็น
ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติว่า กลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติมีความถี่การ
เชื่อมโยงความ 1,756 ครั้ง มากกว่าเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ที่มี 1,437 ครั้ง ซึ่งสอดคล้อง
กับสมมติฐานว่าสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันของเด็กอายุ 4-7 ปี มีผลทำให้การเชื่อมโยงความแตกต่างกัน

จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมที่เด็กเติบโตมาส่งผลต่อความแตกต่างของ
การที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้การเชื่อมโยงความในเรื่องเล่า ถึงแม้ในการวิจัยครั้งนี้จะพบว่าสิ่งแวดล้อม
ไม่ได้มีผลต่อความแตกต่างกันในประเภทของการซ้ำเพียงอย่างเดียว แต่โดยรวมแล้วยังคงเห็นได้
ว่าสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อความแตกต่างใน การอ้างถึง การละ การเชื่อม การเชื่อมโยงคำศัพท์อยู่
ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าเกิดขึ้นจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในแง่มุมต่างๆ เช่น การเลี้ยงดูเอาใจใส่จาก
ครอบครัว การศึกษาของผู้ปกครอง และโอกาสในการศึกษา ที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา
ของเด็กซึ่งส่งผลต่อการที่เด็กจะมีปริมาณการใช้การเชื่อมโยงความที่แตกต่างกัน

มีรายงานการวิจัยที่เกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่อการใช้ภาษาของเด็ก อาทิ
เฮนเดอร์สัน อ้างใน โรนัลด์ (Henderson,1970 อ้างใน Ronald, 1986) กล่าวถึงบทบาทของ
สิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กได้มากที่สุด คือ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองหรือ

คนเลี้ยงดู ซึ่ง เฮนเดอร์สันได้ศึกษาจากความเข้าใจในคำที่เป็นนามธรรม (abstract word) เปรียบเทียบกันระหว่างเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่ที่อยู่ในชนชั้นกลางกับเด็กที่มีพ่อแม่ในชนชั้นแรงงาน เขาพบว่า คำนามธรรม เช่น คำสันธาน (conjunction) และคำบุพบท (preposition) ในเด็กที่มีพ่อแม่อยู่ในชนชั้นแรงงานมีค่าเฉลี่ยของความเข้าใจ เพียงร้อยละ 32.3 ซึ่งน้อยกว่าความเข้าใจของเด็กที่มีพ่อแม่อยู่ในชนชั้นกลางซึ่งมีถึงร้อยละ 47.6 ทั้งนี้เป็นเพราะพ่อแม่ในชนชั้นแรงงานมักไม่มีเวลาเพียงพอในการดูแลเอาใจใส่กับลูกเนื่องจากต้องใช้เวลาไปกับการทำงานซึ่งต่างจากพ่อแม่ที่อยู่ในชนชั้นกลางที่จะมีเวลาในการอบรมและดูแลลูกมากกว่า ผู้วิจัยเห็นว่าในประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลส่วนตัวของผู้ปกครองของกลุ่มประชากรซึ่งพบว่า โดยส่วนใหญ่กลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองเช่น ผู้ปกครอง (พ่อแม่) มีเวลาในการเล่นนิทานกับเด็ก (ลูก) เป็นประจำทุกวัน และบ่อยครั้งยังชอบเล่าถึงเรื่องราวของเหตุการณ์ที่ตนเองไปพบมาให้เด็กทำให้เห็นว่าพ่อแม่มีโอกาสพูดคุยและได้อยู่ใกล้ชิดกับลูกค่อนข้างมากซึ่งแตกต่างจากกลุ่มเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ที่ไม่ค่อยได้รับโอกาสดังกล่าวจากผู้ปกครอง (ในที่นี้ คือ ผู้ดูแลสถานสงเคราะห์ เช่น ครู พระ ซึ่งมีจำนวน 5 คน ต่อเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทั้งหมด) มากเท่าเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติ นอกจากนี้ โรนัลด์ (Ronald, 1986) ยังพบผลที่สอดคล้องกันจากสาเหตุของอิทธิพลสิ่งแวดล้อมด้านโอกาสทางการศึกษา โดยเขาทดสอบความเข้าใจคำประพันธสรรพนาม (relative marker) ที่นำมาใช้เพื่อเชื่อมอนุประโยคขยายคุณศัพท์ (adjective clause) ในประโยคซับซ้อน (complex sentence) ภาษาอังกฤษของเด็กอายุ 4-6 ปี ซึ่งเปรียบเทียบกันระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนเอกชนกับเด็กที่เรียนในสถานสงเคราะห์ พบว่า เด็กในวัยดังกล่าวที่เรียนในโรงเรียนเอกชนสามารถใช้คำประพันธสรรพนาม เช่น when who which เชื่อมอนุประโยคขยายคุณศัพท์ในประโยคซับซ้อนได้ถูกต้องและชัดเจนมากกว่าเด็กที่เรียนในสถานสงเคราะห์ซึ่งโดยส่วนใหญ่เลือกใช้ คำว่า that เพื่อเชื่อมเพียงอย่างเดียวในทุกประโยค ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กที่เรียนโรงเรียนเอกชนมีสื่อการเรียนการสอนที่พร้อมต่อการเรียนรู้ของเด็กมากกว่า รวมถึงครูที่อบรมสั่งสอนมีเพียงพอต่อการดูแลเด็กนักเรียนซึ่งแตกต่างจากเด็กที่เรียนในสถานสงเคราะห์ที่ยังขาดแคลนอุปกรณ์ในการเรียน รวมถึงครูหรือผู้ดูแลที่มีไม่เพียงพอต่อจำนวนเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ จึงมีส่วนทำให้การเข้าใจและการใช้ภาษาด้อยกว่า